

KUMSATI

Kültür – Sanat - Edebiyat

Kamile ÇALI

GÖKYÜZÜ NEDEN MAVİ

Uçmayı seven; ama gökyüzüne kavuşamayan bir kuş bir gibiydim,
Her geçen gün yitiriyordum belki umutlarımı;
Ama aynı gökyüzüne bakmak bile yetiyor bana,
Maviyi en çok sevmemin sebebi sen miydin bilmiyorum ama;
Ben seni iki mavi arasında sevdim.
Bilmediğim bir hikâyenin sonuydun belki,
Ben kimsenin senin burada ne işin var demediği bir yerde olmak istedim,
Gökyüzündeki kuşlar gibi özgür olmak istedim,
Çünkü seninle olmak gökyüzüne kavuşmak gibiydi.
Oysaki ikimizde maviydik,
Birbirimize bir o kadar yakınken bir o kadar da uzaktık,
Bu yüzden mi imkânsızdık,
Seninle maviyi severken şu an kara bulutlar gibiyim.
Sahi gökyüzü neden mavi?

Yasemin BAŞER

Ayşenur DOVAN

MUCİZE İÇİMİZDE

Küçük şeylerden mutlu olabilmenin hazzına varabilmeli insan. Hayata tekdüze bakmak yerine daha geniş çerçevede bakabilmeli. Bir öğrencinin öğretmeninin küçücük bir tebessümüyle mutlu olabildiği şu hayatta, bizler neden onların mutlu olması ile mutlu olmayalım? Küçük şeylerden keyif alabilmek, lüks şeyler yerine sahip olabildiklerine şükretmek, zengin olmak yerine muhtaç olmamak öyle mutlu olunası şeyler ki...

Mutlu olmak için çevremizde mucizeler aramaya koyuluyoruz, oysa mucize içimizde saklı, hissettiklerimizde saklı. Mutlu olmak için her şeyden çok kendimize zaman ayırmalıyız, kendimizle barışık olmalıyız, hayata tutunabilmek için bunlara ihtiyacımız olduğunu unutmamalıyız.

Her zaman negatif olmak, her şeye kulp bulmak kendimize zarar verir. Birine kızıyor olabiliriz, onu sevmiyor olabiliriz; ama yaptığı güzel şeyler için onu takdir edebiliriz ya da onu kırmak yerine sessiz kalabiliriz. Az şikâyet, çok şükür bizi mutluluğa götürür. Hayata pozitif bakmak ve hayattan keyif almak istiyorsak mutlu olduğumuz anların değerini bilmeliyiz. Bizim sahip olduğumuz hayata sahip olmayanlar, sahip olmak için çabalayanlar var. Hayata empati ile yaklaşırsak elimizdekilerin değerini kalbimizle, bedenimizle, ruhumuzla, aklımızla anlamamız daha kolay hale gelir. Kendinize mutluluğa dair bir pay çıkarın; hayata tadında, zamanında, hissederek yaşayın. Unutmayın ki:

“Alçak gönüllü, gösterişsiz, iddiasız bir mutluluk; mutluluğun en iyi biçimidir.” La Fontaine

Zübeyde Nur DENİZ **KADININ GÜCÜ**

Toplumumuzda gerçekten de kadınların bir yeri var mıydı? Madem kadınlar toplum için çok önemliydi, kadın-erkek eşitliği vardı da peki neden kadına şiddet bu kadar arttı? Kafamda cevapsız bir sürü soru...

Üzülüyorum hem de çok. Kadınlar, erkeklere ne yapmış olabilir ki, çocuğunun önünde can vermeye layık görüldü? Maalesef dünya çoğunlukla erkeklerin üstün görüldüğü bir dünya. Bir kadın cinayeti duyulduğunda herkes ah, vah etmeyi biliyor, sosyal medyadan tepki göstermeyi biliyor da iş çözüm üretmeye gelince herkes sus pus oluyor. Elimiz, kolumuz bağlanıyor; her gün yeni bir haber duyuyoruz. Kadına saygı göstermeyi öğrenemedik vesselam. Oysaki Peygamber Efendimiz ne demişti bir hadisinde: "Kadınların haklarını yerine getirme hususunda Allâh'tan korkunuz! Zîrâ siz onları Allâh'ın bir emâneti olarak aldınız."

Kadınların saygı görmesi, üstün tutulması için kendi ayaklarının üzerinde durması, iş sahibi olması, üstünlük kazanması gerekiyor. Kadın güçlüdür. Kendi ayakları üzerinde durabilir. Yeter ki başarabileceğine inansın. Yeter ki toplumun her kesiminden hakkettiği saygıyı görsün. Kadın cennettir. Kadın çiçektir. Kadın annedir ve cennet annelerimizin ayakları altındadır.

Sinem ABAY

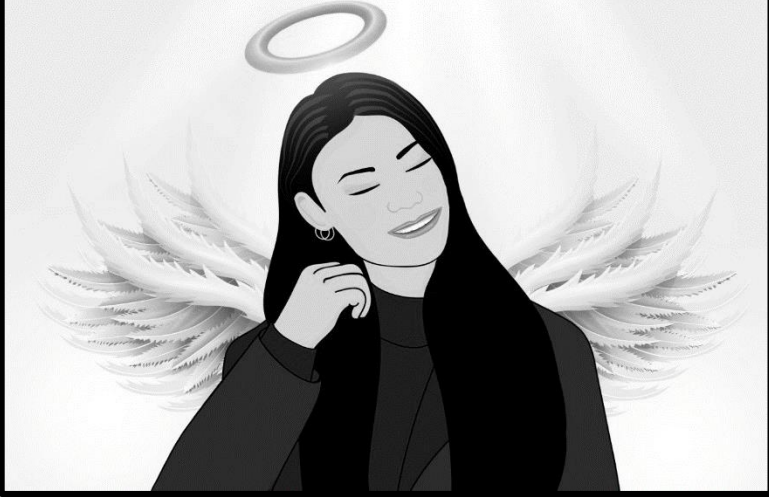
KANIM DONDU

Aralık ayının son haftasıydı. Hava buz kesmişti, evdeydim pencereden dışarıya baktım. Her taraf bembeyaz olmuştu. Üşüdüğü için hızlı hızlı yürüyüp bir an önce evine gitmenin telaşında olan insanları gördüm. Aklıma tarih öğretmenimizin anlattığı Sarıkamış Harekâtı geldi. I. Dünya savaşında Kafkas cephesinde daha düşmanla bile karşılaşmadan donarak ölen askerlerimiz. Ne acıydı... Öğretmenimiz bize Sarıkamış'ta Rusların kaydettiği gerçek görüntüleri izletmişti. Sınıfta bu görüntüleri izlerken hepimizin kanı donmuştu adeta.

Sarıkamış'ın Allahuekber dağlarında aralık ayında donarak hayatını kaybetmiş altmış bin asker. Soğuk demediler, geriye dönmeyi düşünmediler, sadece tek bir söz söylediler: "Vatan sağ olsun!" Düşününce tüylerim ürperdi. Bu vatan hiç de kolay kazanılmamıştı. Anaların yüreğine ateş, yiğitlerin kaderine buz düşmüştü. Konu vatan olunca gerisi teferruattı onlar için.

Çünkü vatan namustur, vatan şereftir, vatan korunacak tek hedeftir. Vatan için ölmekse kaderim, böyle kaderin ellerinden öperim. Hepinizin ruhu şad olsun yiğitlerim.

Hayatımda ilk defa üşüdüm demeye utandım.

Hatice Cansu EZANDEMİR GERİ DÖNÜŞÜ OLMAYAN OK

Zaman, sahip olduğumuz en kıymetli hazinedir. Her ne kadar; vakit nakittir diyerek tüm dünya insanları zamanı parayla eşit tutsalar da, aslında zaman paradan daha önemli ve değerlidir. Tıpkı Hz. Ali'nin dediği gibi :”Vakitlerle yakutlar elde edilebilir; fakat yakutlarla vakitler elde edilemez.”

Zamanın değerini anlayabilmek için onu kaybeden kişiye sormalıyız. Mesela, bir senenin önemi için sınıfta kalmış bir öğrenciye, bir saniyenin önemi için ise kazadan kıl payı kurtulmuş birine. Böylece zamanın boşa geçirilmemesi gereken bir şey yani hayatımız olduğunu görürüz. Zaten zaman hayatın kendisi değil midir? Hayatımızı kazanabilmemiz için de onu olabildiğince dolu dolu ve amaçlarımıza ulaşacak şekilde verimli geçirmeliyiz. Çünkü zaman, geri dönüşü olmayan bir ok gibidir. Ne kadar uğraşsak uğraşalım, onu ne durdurabilir ne de bir saniye olsun geriye alabiliriz.

Kıscası İmmanuel Kant'ın da dediği gibi : “Zaman sessiz bir testeredir “o bizi kesmeden biz onu kesmeliyiz. “İnsanların sahip oldukları ama geçtikten sonra bir daha ebediyen bulamayacakları en kıymetli sermayedir zaman.” Cüneyd-i Bağdadi

Öğrencimizin yazısı daha önce 2014-2015 Eğitim-Öğretim yılında “Dilin Kadarsın Projesi” kapsamında okul dergimizin 2. sayısında yer almıştır. Değerli öğrencimizi elim bir trafik kazası sonucunda kaybettik. Onun yazısını bu sayımızda tekrar yayınlıyoruz. Seni çok seviyoruz Cansu. Öğrencimizin mekânı cennet, ruhu şad olsun.

Buse DOVAN ÖĞRENCİ DOSTU ESKİŞEHİR

Grafik-Fotoğraf Alanı/Grafik Dalı öğrencisiyim. Her yıl olduğu gibi yine alan öğretmenlerimiz tarafından düzenlenen üniversite gezisi etkinliğimizi gerçekleştirmek üzere okulumuzun önünde toplandık. Heyecanlıydım. Amacı olan, geleceğe umutla bakan bir öğrenci nasıl heyecanlı olmayacaktı ki...

Şoförümüz Ayhan Bey otobüsü ile geziye gidecek arkadaşlarımızın toplanmasını bekliyordu. Herkes geldiğinde Eskişehir Anadolu Üniversitesi'ne gitmek için yola koyulduk. Keyifli bir yolculuk başlamıştı nihayet. Hep birlikte şarkılar söylüyor, konuşup eğleniyorduk. Yaklaşık üç buçuk saatlik bir otobüs yolculuğunun ardından üniversite şehri olan Eskişehir'e ulaştık. Üniversite kampüsüne girerken herkes çok heyecanlıydı. Kampüsün her tarafı yeşilliklerle donatılmıştı. Gençler yağmurda ıslanmamak için ellerinde kitaplarıyla koşuşturuyorlardı. Otobüsümüz Güzel Sanatlar Fakültesi'nin önünde durdu. İçeri girdiğimizde, öğretmenimizin daha önce bizim bölümden mezun olmuş bir öğrencisiyle karşılaştık. Fakülteyi gezerken o da bize eşlik etti. Daha sonra bize bölümleri gezdirmeye başladı.

İlk olarak Seramik Bölümüne girdik. Orada heykellerin nasıl yapıldığını izledik, bilgiler aldık. Aynı zamanda televizyonlarda gördüğümüz Beyazıt'ın da bu bölümden mezun olduğunu duyunca çok şaşırdık. Resim Bölümüne geçtiğimizde tablolarındaki renkler gözümüzü kamaştırdı. Resimler farklılıklarıyla ön plana çıkıyordu. Hepsi de ustaca yapılmıştı.

Grafik Bölümünde gezerken duvarları süsleyen afişleri inceledik. Baskı tekniğiyle yapılmış çalışmalarını gördük. Grafik çalışmalarının tasarlandığı bilgisayar atölyesini gezdik. Bilgisayar programları hakkında bilgiler aldık. Bizi etkileyen diğer bir bölüm de animasyon bölümü olmuştu. Ders öğretmeni animasyon çizimlerinin hangi programlarla nasıl yapıldığını anlattı. Ders öğretmenine ve öğrencilere merak ettiğimiz soruları sorduk. Cam Bölümünde ise cam ürünlerinin nasıl yapıldığını bize uygulamalı olarak gösterdiler. Bu teknikte yapılmış birkaç örneği inceleme imkânı bulduk.

Bölümleri gezdikten sonra acıktığımızı hissedip üniversite yemekhanesinin yemeklerini tattık. İnanılmaz lezzetliydi.

Üniversite gezimizi tamamladıktan sonra şehrin güzelliklerini gezmeye başladık. İlk durağımız Odun Pazarı'ydı. Odun Pazarı'nın sokaklarında gezdik ve hediyelik eşyalar aldık. Sonraki durağımız müze oldu. Son durağımız ise doğal güzelliğiyle bizi etkileyen Porsuk Çayı'ydı. Çayın yan taraflarındaki kafelerin birinde çığ böreği tattık. Düşünüyorum da ben bu şehirde olmalıyım. Burada öğrencilik hayatıma devam etmeliyim. Çalışmalarım beni oraya götürecektir inşallah, hiç şüphem yok.

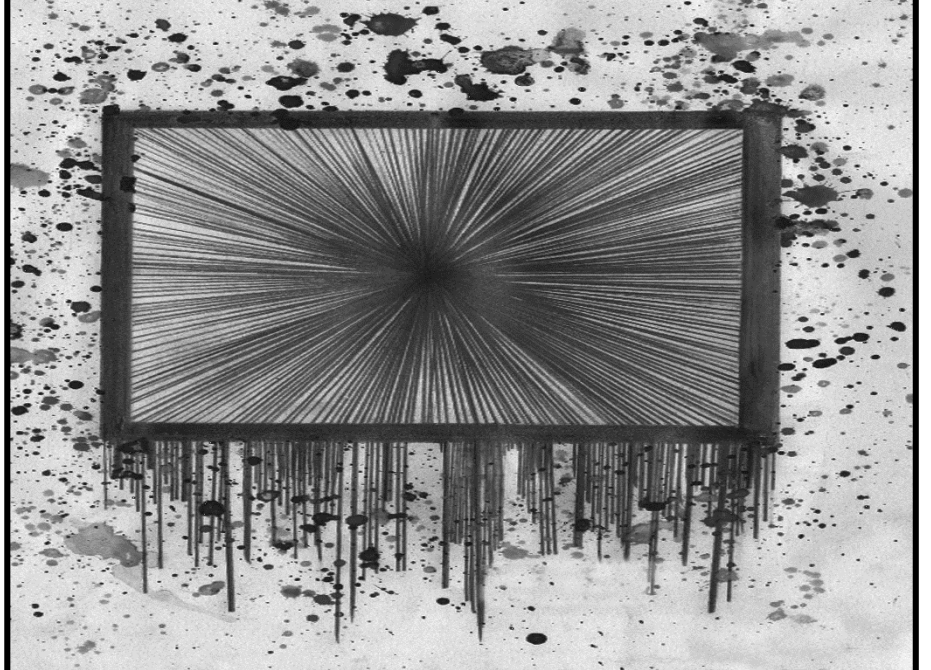
Gezeceğimiz yerler bitince Ankara'ya dönmek üzere yola koyulduk. Otobüsteki herkes günün yorgunluğuyla uyuya kaldı. Bu gezi tatlı bir anı olarak hafızalarımıza kazandı.

Şimdilik hoşça kal Eskişehir. Bekle ben geleceğim.

Gamze TAŞDEMİR GÜZEL GÜLEN CANSU'MUZ

Göz kenarlarındaki gamzelerinden bahsediyoruz diye kızmazsın umarım. Çünkü; hep kusur olarak bahseder pek sevmezdin. Ama hatırlıyoruz ki hep gülerdin sen. Müzik dinlemeyi de çok severdin; ama ansızın "turn up the music" diye delicesine bağırarak kadar eğlendirmezdi seni. Ne zaman memleketine gitsen şans bu ya arı sokardı gözünü. Nasıl da gülerdik. Çikolataya alerjin vardı; fakat günde en az iki tane yerdin. Turşuyu da çok severdin. Çok güzel dans ederdin; ama çekinip kalkmaz utanırdın. Seni hep mutlu ve gülerken hatırlıyoruz, hep öyle kal. İyi ki tanıdık seni. Huzur içinde uyu Çerkez kızı huzur içinde...

Beyza Deren YILMAZ

Bir pazar sabahı babam çaydanlığı sobanın üstüne koymuş, çay yavaş yavaş demlenirken fırındaki mis gibi ekmek kokusu burnuma kadar gelmişti. Yanında duran gömülmüş patatesler bana artık kışın geldiğini söylüyordu. Babam da bir yandan Ali'yi uyandırmaya çalışıyor, annem yatakları topluyordu. O zenginlerin evlerindeki gibi uzun, büyük konforlu yataklarımız yoktu; ama bu yün yataklar insanı rahatlatıyor, hem de sağlığa iyi geliyordu. Hiç sevmiyordum o uzun ruhsuz yatakları zaten. Hem de çok yer kaplıyordu. Bizim yün yataklarımız mis gibiydi. Evi toplamaya anneme yardım ettim. Ne de olsa bir ablam yok. On dört yaşındaki Mehmet yani ben, bir de dört yaşında olan Ahmet vardı. Ahmet okula gitmiyordu.

Evimizin dışı kötü bakımsız, ayakta zor kalsa bile, içinde hep sıcak sevgi ve saygı vardı. Bu da bize yeterdi. Hava çok soğuk sürekli yağmur yağıyordu. Dışarısı rüzgârlıydı, ama daha yağmur dinmemişti. Tavan biraz damlatıyordu, ama olsun, kova koyuyorduk. Sonra dolunca geri boşaltıyorduk. Annem sofrayı kurdu. Hep beraber oturduk. Pazar kahvaltısı kadar güzel bir şey yoktu. Ne eğlenceli oluyor ama. Kahvaltıda yumurta tokuşturduk babamla, tabi ki ben kazanırdım. Kahvaltı bittikten sonra babam, ben ve kardeşim at arabasıyla doğruca babamın arkadaşının evine gittik. Evin orada depo gibi bir yer vardı. İçerisi kapkaranlıktı, merdivenlerden inerken insana bir korku geliyordu. Biz ısınmak için kömür taşıyacaktık. Deponun içinde de kömür vardı. Büyük kaplara doldurarak at arabasına götürdük. Yaklaşık bir iki saatimiz orada geçti. Çok yorulduk. Ali ve ben bunu oyuna çevirmiştik. Sen mi daha çok taşıyacaksın, ben mi? diye. Yüzümüz kapkara olmuştu. Birisi bizi görse bunlar zenci mi? diye sorardı kesin. Kardeşimle ben dalga geçiyorduk birbirimizle. Hayatta kardeşinin olması çok güzel bir duygu. Her şey onunla güzel. İşimiz artık bitti. Eve döndük. Annem bizi görünce çok şaşırıldı. Siz kimsiniz? diye sordu. Benim çocuklarım nerde? Dalga geçti bizimle. Ah benim yüreği güzel canım annem. Kömürleri arabadan boşalttık, çok zor oluyordu onu oradan boşaltması. Babam, annem, ben ve kardeşim tüm gücümüzle çalışıyorduk. Rüzgâr esiyordu. Yağmur yağmaya başlamıştı. Yağmur şiddetlenmeden elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu. Yoksa bütün çabalarımız boşa çıkacaktı. Komşunun kömürlüğüne koyduk kömürleri, artık güvendeydiler. İşimiz bitmişti çok şükür. Çok yorulmuştuk; ama mutluyduk. Eve girme vakti gelmişti nihayet. Annem bizi banyoya soktu. Banyodan sonra mis gibi bir uykuya daldık. Bugün de bitmişti.

Gece uyurken şiddetli bir şimşek sesi uykumu böldü. Çok yağmur yağıyordu. Bir de ne göreyim damdan su damlıyor tepemize, babam da kalkmış damı kapatmak için bir şeyler arıyor. Hemen yataktan fırlayıp babamla damı kapatmaya çalıştık. Annem de uyanıp hemen yanımıza geldi. Bir yandan dua ediyor, bir yandan ağlıyordu, bu soğuk günlerde biz ne yapacağız diye. Büyük çaba sonucu biraz önlemiştik yağmurun eve girmesini. Herkes yine yatmıştı yerine. Babamın yarın ilk işi evin damını onarmak olacaktı. Çok kızırıyordum ev sahibimize. Hem evi kötü hem de bizden fazla para alıyordu. Sabah oldu, güneş doğdu üzerimize. Kahvaltımızı yaptık. Babam damı onaramadan işe gitti, ben de okula tabii. Öğretmenimiz hastalanmış bizi eve gönderdiler. Kardeşimle dışarıda oyun oynadık. Babam işten geldiğinde hemen damı onarmak için işe koyuldu. Bayağı iş var, en iyisi biz bugün Emine komşularda kalalım, dedi babam. Malzememiz de eksik bugün bitmez burası deyince hepimiz üzüldük; ama olsun. Sağlıklı, mutluyuz ya her şeyin üstesinden geliriz. Emine teyze bizi kabul etti. Bugün onlarda yatacağız artık. Emine teyzenin eşi İsmail amca da büyüyen çocuklarının bisikletini bize vereceğini söyleyince dünyalar bizim oldu.

Gece oldu, herkes uyudu; ama ben sevincimden uyuyamıyordum. İlk defa bir bisikletim olacaktı, inanamıyordum. Hep arkadaşlarımla binmişim. Oysa şimdi, şimdi bana ait bir bisikletim olacaktı. Ahmet'le birlikte mahallede dolaşırız artık. Gün doğmuş, horozlar ötmüş, yumurtalar kırılmıştı. Emine teyze ve annem sofrayı hazırlıyordu. Biz de uyanmıştık. Kahvaltımızı yaptıktan sonra İsmail amca işe gitti. Biz de evimizi onarmak için yola koyulduk. Babam bugün işe gitmedi. Ben okula gidip geldim. Babam işini yaralamıştı bitmek üzereydi. Herkes bir şeyin ucundan tutmuş canla başla çalışıyordu. Damı onarmak akşam saatlerine kadar sürmüştü. Evimiz eski halinden daha sağlam olmuştu artık. Bugün çok yorucu geçmişti; ama huzur içinde uyuyacaktık.

Ertesi gün sabahleyin annemi ben uyandırdım; çünkü erkenden gidip Emine teyzeden bisiklet isteyecektim. Annem bana onlar daha uyanmamışlardır dese de ben artık sabredemiyordum. Ama annem beni durdurmayı başardı. Kahvaltıyı yaptıktan sonra büyük bir heyecanla koştum evlerine, zillerini çaldım. Emine teyzeye hatırlattım bisikleti. Ben bisikleti çok önceden atmışım, attığımı da unutmuşum Mehmet, dediği anda çok üzülüm. Dünyam başıma yıkıldı. Oysaki ne çok sevinmişim. Ağlayarak eve döndüğümde, annem elimde bir şey göremeyince o da üzüldü. Ama ben annemi üzmemek için güçlü olmalıydım. Ekmek parası kazanmak hiç de kolay değildi. Beni böyle görse babam da çok üzülürdü. Toparlandım hemen. Anneme üzülmemesini, ben öğretmen olunca bisikleti olmayan çocuklara zaten bisiklet alacağımı, durumu olmayanlara yardım edeceğimi söyledim. Ben öğretmen olacaktım. Tüm çocukları sevindirmek için. Herkese yardım edecek, güzel gönüller kazanacaktım. Babamı da anlıyordum, ev geçindirmek o kadar da kolay değildi.

Semanur SAĞBAZAR **YERLERDE ŞÜKÛFE**

Geziniyorum mai bir bahçede,
Gökyüzünde sehâb, yerlerde şükûfe
İçimi rahatlatıyor, bu güzel hava, bahçe.
Özen göstermezsen eğer,
Her gün bir yaprak döküyor,
Gökten yere.

Rabia DEMİR **KAYIP KİLİT**

Anahtarı kayıp bir kilit gibi vuruldu kelepçe,
Faydalı faydasız her bilgi ile doldurulduk,
Gerçek hayattan bağımsızlaşıp
Sanal evren ile bütünleşmeye hazır hale gelir olduk.

Etrafımızdaki çoğu güzelliği,
Küçücük bir ekrana sığdırdık,
Kafamızı kaldırıp göreceğimiz çoğu şeyleri,
Kafamızı gömüp beyaz ekrandan seyrederek olduk.

Özlem Nur ACIELMA **GRI**

Bağımlılık hayatın bir sonu olunca,
Bu öfke içinde dolup taşınca,
Anlar insan içinde yaşanınca,
Tekrar tekrar nefes alma yolunda.

Düşüncelerle birlikte hayal kırıklığı;
Tren yolunda getirir yalnızlığı,
Tatmin edici fikirlerin özü
Her gride unutma bu sözü...

Ölüm geldi başa ne çare,
Ardında kalanların yüreği pare,
Yine başa çıkamadım sensizlikle,
Sensiz hayat zor be babam.

Sen gittin ben bittim,
Bayramlarda elini öpemedim,
Zoruma gitti de diyemedim,
Sensiz hayat zor be babam.

Yine doldu gözlerim,
Yokluğunu içimde beslerim,
Eksik kalan yanımlı gizlerim,
Sensiz hayat zor be babam.

Emine YALÇIN GASTRONOMİ

İlk olarak Fransız yazar Joseph Berchoux tarafından 1901 yılında kullanılan, Yunanca mide ile ilgili "Castro" ve kanun kural anlamındaki "Namos" kelimesinden türeyen "Nomy" kelimelerinin birleştirilmesinden oluşan bir kelimedir. Anlam olarak; yemek kanunu olarak bilinse de aslında yemek kültürüdür. Yenilebilir tüm maddelerin, hijyenik olan ama sağlığa uygun olması şart koşulmayacak şekilde azami damak ve göz zevkini amaçlayan sofraya yenmeye hazır hale getirilmesine kadar olan süreç gastronominin çalışma alanıdır.

Türk mutfağı gastronomi açısından zengin bir mutfaktır. Bunun en önemi nedeniyse, Türklerin Orta Asya'dan Anadolu'ya uzanan göçebelikten yerleşik hayata geçmesine, küçük bir beylikten Osmanlı İmparatorluğu'na dönüşmesine kadar geçen süreçle oluşan kültür birikimidir.

Yemek kültürü Türklerde birlik beraberlik için paylaşımın ve dayanışmanın sembolü olmuştur. Gelenek göreneklerimizde en önemli günlerinde, cenaze törenlerimizde, kutlamalarımızda yemekler hep başköşeyi almıştır. Düğünlerde et yemekleri, dolma, sarmalar, şerbetli tatlılar yer bulurken; cenaze yemeklerinde helvalar sembolleşmiştir.

Türk mutfaklarında yemek "aş" olarak karşılık bulur. Selçuklu ve Osmanlı dönemlerinde yoksul halka yemek dağıtmak için "Aşevleri" kurulmuştur. Camilerin yanına mutlaka aşevleri yapılmıştır. Osmanlı Saray Mutfağı yemek kültürümüzün gelişmesinde büyük rol oynamıştır. Padişah ve ailesinden hareme, divan üyelerinden yeni çerilere kadar geniş bir yelpazeye yemek yapılan bu mutfağa, "Matbah-ı Amire" denirdi. Bu kadar geniş menüye sahip olan Osmanlı mutfağının pek çok yemeği maalesef günümüzde unutulmaya yüz tutmuştur. Bunun sebebi ise yapılan yemeklerin reçetelendirilmemesidir. Genel olarak aşçıların ön planda olmak istemeleri, bildiklerini yamaklarına öğretmek istememeleri, kendi lezzet sıralarını başkalarıyla paylaşmamak amacıyla da yazıya dökmemeleri maalesef yemek kültürümüzü olumsuz etkilemiştir. Ancak, günümüzde bu mesleği savunan aşçıların sayısının artmasıyla Türk mutfağı yemekleri ve Türk mutfak kültürü dünya mutfakları arasındaki hakkettiği yeri almaktadır.

Eda TOPÇU KUŞUN KANADI

Özgürlük nedir? Nasıl ulaşılır? Nasıl elde edilir özgürlük? Ulaşılması kimine göre zor, kimine göre kolaydır. Bence özgürlük bir kuşun kanadındadır. Tüm gökyüzüne hâkimdir kuşlar. Bütün dünya ayaklarının altındadır. İnsanlar ağaçlar okyanuslar... Bütün hayat telaşesi ne kadar küçük gelir gözlerine. İşte orada anlaşılır asıl özgürlük.

Özgürlük kendini bulmaktır. Tüm hayat telaşesi ve koşuşturmanın içinde kendinin nerede olduğunu görmektir. Sorgulamak, yargılamak, kendi fikir ve düşüncelerini özgür bir şekilde dile getirmek, kendi kararlarını verebilmektir özgürlük. Asıl özgürlük kendini olduğun yerde mutlu, huzurlu ve güvende hissediyorsan seninledir. Örneğin bir hastane odasında yatan hasta bedenlen özgür değildir belki; ama ruhen özgürdür. Yani şöyle; her şey insanın bilinçaltında ve hayal gücünde bitiyor. Ruhunu besleyen kişi, yaşamının, nefes almanın ve zor anların elbette son bulacağına farkında olan kişi ruhen özgürdür. Ruh dünyası hapis olan kişi bedenlen özgür olsa ne işe yarar.

İşte her şey biz de yani zihnimizde şekilleniyor. Özgürlük o kadar geniş bir kavram ki herkese göre farklılaşır; ama biz özgürlüğü hayal gücü ve huzurda bulabiliriz.

Hacer AYDOĞDU TEK DOKUNUŞ

"Sanat sanat içindir." ilkesini savunan birçok sanatçı gibi sanata ve sanatçılara saygı duyup sonuna kadar sahip çıkmamız gerekir. "Sanat toplum içindir" savunmasını yapan birçok sanatçı gibi de toplum için sanatın önemini kavramamız gerekir. Bilinmelidir ki; sanatçıya duyulan saygı, sevgi toplumun çağdaş uygarlık seviyesinin bir göstergesidir.

Şimdi ünlü olabilmek kolay; ama bir sanatçı olmak çok zor. Kendi yaptığın, ürettiğin, hissettiğin bir eserini sanatseverlerle buluşturmak harika bir duygu olmalı. Bunu herkes başarabilir mi, elbette ki hayır. Neden mi? Çünkü; Mustafa Kemal Atatürk'ün de dediği gibi: "Efendiler; hepiniz milletvekili olabilirsiniz. Bakan olabilirsiniz, hatta Cumhurbaşkanı olabilirsiniz. Fakat sanatçı olamazsınız."

Ne kadar çok resim var değil mi? İşte biraz onların içine girin ve bakın. Büyük Rus ressamı Brullov, bir öğrencisinin resmini inceliyordu. Baktı, baktı, gözü bir noktaya takıldı. Fırçayı eline aldı ve tek bir dokunuş yaptı. Sonra resmi öğrencisine geri uzattı. Öğrenci eserine bakınca şaşkına döndü. Hayretle hocasına sordu:

-Siz bir tek noktaya dokundunuz; resim ne kadar değişti?

Brullov'un cevabı şuydu:

-İşte sanat o küçük noktanın başladığı yerde başlar.

Onun için bir ülkede, akıl ve sanattan çok maddi servete kıymet verilirse, bilinmelidir ki orda keseler şişmiş, zihinler boşalmıştır.

İMTİYAZ SAHİBİ

Fatih YÜKSEK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Arzu EKEN BOZDEMİR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Figen TÜRKMEN

GÖRSEL DANIŞMAN

Gönül CAN

YAYIN KURULU

Nazlı DOĞAN

Suna SOYLU KISA

Ferhat AKTAN

OKUL ADRES TELEFON

HAYRİ ASLAN MESLEKİ VE TEKNİK
ANADOLU LİSESİ

Cumhuriyet Mah. Barışık Sokak No 6
Çubuk / ANKARA 0312 837 12 66